

Sygn. akt IV CSK 472/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Powiatowi Ś.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Zagadnienie ma cechować się istotnością, czyli być doniosłe z uwagi na rangę zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczenie wykraczające poza potrzeby rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę. (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w danej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, nie publ.).

Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące dopuszczalności wyrażenia zgody *per facta concludentia* na zawarcie umowy między wykonawcą a podwykonawcą stosownie do art. 647¹ § 2 k.c. wyrażającej się również zachowaniami innych osób, niż upoważnione na podstawie ustawy o samorządzie powiatowym do reprezentowania powiatu.

Zagadnienie prawne prezentowane przez skarżącego nie spełnia wyżej sprecyzowanych w judykaturze Sądu Najwyższego wymagań. Przede wszystkim nie pozostaje w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem sprawy, w której wniesiono skargę, jako sformułowane bez uwzględnienia zasady związania Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 393³ § 3 i 393¹³ § 2 k.p.c.). Z ustaleń tych wynika, iż zamawiający (pozwany) uzgodnił z wykonawcą, że wykonana przedmiot umowy bez pomocy podwykonawców, a w przypadku gdyby część zamówienia miał wykonać na podstawie umowy z podwykonawcą, był zobowiązany do przedstawienia pozwanemu umowy z podwykonawcą i uzyskania jego zgody na jego zatrudnienie. Natomiast osoby zaangażowane w proces inwestycyjny nie tylko nie były przedstawicielami pozwanego uprawnionymi do składania w jego imieniu oświadczeń woli, ale nie miały wiedzy o istotnych postanowieniach umowy łączącej wykonawcę z podwykonawcą. Skoro z podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia nie wynika, aby inne osoby niż upoważnione do reprezentowania Powiatu (jak również osoby, które reprezentowały Powiat Ś.) miały wiedzę o postanowieniach umowy łączącej powoda z wykonawcą, zagadnienie prawne związane z dopuszczalnością wyrażenia zgody przez te osoby, nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, bowiem, iż niezbędną przesłanką skuteczności wyrażonej w sposób dorozumiany zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest zapewnienie mu możliwości uzyskania wiedzy o postanowieniach tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c., niezależnie od tego, jakie jest źródło i sposób pozyskania przez inwestora tej wiedzy (zob. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121 i z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, Biuletyn Sądu Najwyższego 2016, nr 2,

s. 7; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, nie publ.; z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 370/14, nie publ.; z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC - ZD 2015/1/15, z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, nie publ., z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011, nr 5, poz. 59, z dnia 21 października 2016 r., IV CSK 834/15, nie publ.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

aj

l.n